

АРЕСТУВАНИТЕ КАМЕННИ СТАТУИ

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Живял някога в един град един много умен и съобразителен съдия. Той трябвало да разрешава справедливо най-различни спорове и вражди между хората от градчето.

Веднъж от една тъкачница били откраднати много топове плат. Собственикът на тъкачницата, на име Гохей, много изплашен, отишъл с жалба в съдийството.

— Моля Ви, господин съдия, хванете крадеца. Ако не се намерят платовете ми, аз ще се разоря. Помогнете ми! — молел се горещо Гохей.

Съдията го съжалил и поръчал на своите служители да търсят човека, откраднал платовете.

Но градът бил голям. Те не знаели, къде може да се е скрил крадеца. Минали пет дни, минали десет, но търсенето не напредвало.

Хората от града започнали да злословят по адрес на съдията.

— Този крадец се оказа по-хитър от съдията.

— А може да е работа на някое божество.

— Сигурно някоя от каменните статуи на бог Джидзо^[1] се е промъкнала в магазина на Гохей и е откраднала платовете му. Ха-ха-ха.

Тези злословия стигнали и до ушите на съдията. Той мислил, мислил и накрая извикал своите помощници.

— Говори се, че крадецът, който търсим, е някой каменен Джидзо. Вие сигурно сте чули този слух, нали?

— Да, чухме такова нещо.

— Чували сте го значи? — промърморил съдията и със съвсем сериозно изражение на лицето казал:

— Искам да бъдат донесени тук всички каменни статуи на Джидзо.

— И тази, която е край пътя ли? — попитал един от помощниците му.

— Да. И тази, която е край пътя, и тази, която е на брега на реката, и онази, която е в гората. Искам ги тук всички без изключение. Разбрахте ли ме добре?

— Да, разбрахме — отвърнали хората му и тръгнали да арестуват каменните статуи. Те отивали до каменната статуя, завързвали я здраво и я вземали със себе си. Натоварвали я на кола и я откарвали в двора на съдийството.

Хората от градчето забелязали това и учудени започнали да се тълпят около статуите:

— Вижте, вижте! Какво ли ще прави съдията с тях? — питали се те.

Не след дълго в двора на съдийството вече се била събрала цяла редица каменни статуи. Имало всякакви — и малки и големи. Някои носели все още украсата си от цветя.

— И така, каменни образи на бог Джидзо — обърнал се съдията към каменните статуи и продължил сърдито. — В града се носи слух, че крадецът на платове е някой от вас. Така ли е наистина?

Чул се смях. И това, разбира се, не била каменна статуя. Изсмял се някой от насъбралите се хора от градчето.

— Но това е глупаво. Каменните статуи не могат да ходят. Как ще откраднат платовете?

— Ами, да! — обадил се друг — Нашият съдия се е побъркал.

— Какво казвате? — обърнал се съдията към насъбралите се хора и ги погледнал заплашително. — Тук е съд, а аз съм съдия. И е недопустимо да се влиза без разрешение в съда, а още по-малко някой да се надсмива над съдията, когато прави разследване. Затова ще ви арестувам всички. Да се затворят вратите и никой да не се пуца навън! — заповядал той на помощниците си.

— Разбрано!

Служителите в съда затворили вратата и завързали всички, които били влезли в двора на съда.

Хората от градчето се уплашили. Пребледнели и треперещи те молели съдията: „Пощадете ни, пощадете ни!“

— Добре, добре. Прощавам ви. Но това ваше поведение няма да ви се размине току-така. Ще ви пусна да се върнете по къщите си, но искам да ми донесете веднага по едно топче плат тук в съдийството.

Хората от градчето били развързани. Те бързо се разотишли по домовете си и после отново се върнали в съдийството всеки с по един топ плат.

Скоро съдийството заприличало на манифактурна работилница. В двора се издигали няколко огромни купчини с платове.

— Гохей! — повикал съдията при себе си собственика на откраднатите платове, показал му купчините и му казал: — Възможно

е сред тези платове да има и някой от откраднатите. Огледай ги добре и се опитай да разбереш дали това е така.

Гохей се съгласил с готовност. Дълго оглеждал купчините, докато най-накрая извикал:

— Намерих, намерих! Този плат е от моите.

— Сигурен ли си в това? Човекът, който е донесъл този плат, е под подозрение. Доведете ми го! — казал съдията.

В този момент един човек се опитал да избяга, но помощниците на съдията го последвали и скоро го настигнали. Когато го разпитали, оказало се, че това наистина е крадецът.

— Аз знаех, че каменните статуи на бог Джидзо не са откраднали платовете. Но те бяха така добри да ми помогнат да открия крадеца. Върнете ги с най-голямо почитание на предишните им места — казал весело съдията.

— Разбрано — отвърнали му помощниците му.

Каменните статуи вече били свободни. И внимателно били върнати на предишните им места. И статуята край пътя, и статуята край реката, и статуята от горичката. Всички те били усмихнати, сякаш се радвали, че се завръщат.

Хората от градчето били възхитени от ума на съдията и дълго из града се говорело, колко славен човек е той.

---

[1] Джидзо — божество от будисткия пантеон, почитано като покровител на децата, пътниците и бременните жени, както и на хората, намиращи се в опасност. Най-често се изобразява като монах с добродушно лице. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.